

Arrest

nr. 200 802 van 7 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Montapa (district Char Dara, provincie Kunduz). Door problemen die uw vader met zijn broer kende, verlieten u en uw gezin uw geboortedorp Montapa toen u nog erg jong was en trok u naar Kabul, waar u woonde tot aan uw vertrek uit Afghanistan.

Uw broer A. werkte op de ICT-dienst van een militaire basis te Kabul. Op een dag kwam hij op het spoor van een fraudezaak en lichtte hij hierover zijn overste in. De verantwoordelijke van Financiën, kolonel A.S. genaamd, werd aangeklaagd en veroordeeld tot een gevangenisstraf.

U wist niet dat kolonel A.S. was vrij gekomen tot hij op een dag, met zeven handlangers, aan uw deur stond op zoek naar uw broer A.. U en uw broer S., de enigen die thuis waren op dat ogenblik, werden door hen in elkaar geslagen. Uzelf bleef vervolgens drie dagen in het ziekenhuis. Nadat uw broer A. u bezocht tijdens uw verblijf in het ziekenhuis verdween hij spoorloos en heeft u sindsdien geen enkel nieuws meer van hem.

Drie à vier weken nadat u thuis in elkaar werd geslagen, probeerden dezelfde mannen die u in elkaar sloegen u op weg naar school te ontvoeren. U kon ontsnappen.

Drie dagen na deze poging tot ontvoering kwamen deze mannen opnieuw naar uw huis. Ze sloegen u en uw vader en deelden uw vader mee dat ze zouden terugkomen en dat ze dan uw broer A. zouden zien. Indien A. er niet zou zijn, zouden ze u ter compensatie meenemen. Uw vader besloot dat u het land moest verlaten, wat u dan ook deed de volgende dag.

U weet niet wanneer u Afghanistan verliet maar weet wel dat u ongeveer drie maanden onderweg was. Via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, enkele voor u onbekende landen en Duitsland kwam u in België aan op 18 december 2015. U vroeg asiel aan op 30 december 2015.

Na uw vertrek uit Afghanistan kwamen de handlangers van kolonel A.S. geregeld terug naar uw huis, op zoek naar u en uw broer A..

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest vermoord te worden door de mannen van kolonel A.S..

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, acht foto's van uw broers en kopieën van twee brieven van de rechtbank.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 25 februari 2016 stelt dat u een leeftijd heeft van 18 jaar waarbij een standaarddeviatie van 6 maanden een goede schatting is. Dat u geboren zou zijn in 1379 (=2000/2001), blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u sinds 30 juni 2016 niet meer als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich jonger voorstelde dan u werkelijk bent, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Verder kan het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen geloof hechten aan uw beweerde vrees voor handlangers van kolonel A.S.. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u bijzonder slecht op de hoogte bent van de rechtszaak en de eventuele betrokkenheid van uw broer hierbij. Men kan nochtans wel verwachten dat u beter op de hoogte bent van het evenement die u als aanleiding van uw problemen opgeeft. U weet echter alleen te vertellen dat deze kolonel A.S. zou doorgestuurd zijn naar de rechtbank nadat uw broer bezwaarlijke feiten over hem zou doorgespeeld hebben en dat hij vervolgens naar de gevangenis moest gaan (CGVS, p.8). U weet evenwel niet waar en wanneer deze rechtszaak zou hebben plaatsgevonden noch of uw broer moest getuigen tijdens deze rechtszaak. U kan niet eens met zekerheid zeggen of uw broer wel aanwezig was (CGVS, p.12). Waar deze kolonel vervolgens in de gevangenis zou hebben gezeten, weet u evenmin (CGVS, p.12). Over kolonel A.S., de man die u zegt te vrezen, weet u werkelijk "niets", buiten dan dat u denkt dat hij één van de volgers van Dostum is (CGVS, p.13). Dat u zo slecht op de hoogte bent van deze zagezegde rechtszaak en de persoon om wie deze rechtszaak zou hebben gedraaid, doet twijfelen of deze rechtszaak ooit plaatsvond. Alleszins maakt u het niet geloofwaardig dat uw broer hier bij betrokken zou zijn geweest.

Verder komen de persoonlijke vervolgingsfeiten die na deze rechtszaak zouden hebben plaatsgevonden ook niet bijster geloofwaardig over. U verklaart dat de handlangers van kolonel A.S. u zouden willen meenemen om wraak te nemen op uw broer A. (CGVS, p.7, 8 & 9). Het CGVS ziet ten eerste geen enkele reden waarom net u en niemand anders van uw gezin hierdoor zou gevisieerd worden. Uzelf kan ook niet precies de reden geven waarom ze net u willen viseren, maar u vermoedt dat het is omdat uw oudere broer S. een mentale stoornis heeft en omdat uw andere broers te jong zijn (CGVS, p.9). Indien kolonel A.S. werkelijk louter zou uit zijn op wraak, zoals u beweert, ziet het CGVS niet in waarom ze uw oudere broer S., één van uw ouders of één van uw andere broers of zussen nog niet zouden gevisieerd hebben. Bovendien heeft u een jongere broer, H., die slechts tweeënhalf à drie jaar jonger dan u zou zijn (CGVS, p.5). Gezien u bijna twee jaar geleden Afghanistan verliet is uw broer H. ongeveer één jaar jonger dan u op het moment dat u Afghanistan verliet, waardoor uw verklaring dat uw broers te jong zijn om gevisieerd te worden ook al niet erg overtuigt.

De handlangers van kolonel A.S. zouden bovendien na uw vertrek, nu al meer dan anderhalf jaar geleden, nog geregeld bij uw thuis zijn langsgekomen (CGVS, p.8-10). Indien ze werkelijk louter uit zijn op wraak zouden ze aldus iemand anders van uw gezin hebben kunnen viseren.

Hoewel u verklaart geen contact meer te hebben met uw familie sinds 1 februari 2017, zouden ze volgens u toen nog steeds thuis hebben gewoond (CGVS, p.4). Uw verklaring dat uw familie zich nog steeds thuis was, meer dan een jaar na uw vertrek, roept ernstige vragen op. Uw vader zou door hen meermaals in elkaar geslagen zijn geweest (CGVS, p.8, 9 & 10), net zoals u en uw broer S. (CGVS, p.8). U zouden ze ook getracht hebben te ontvoeren (CGVS, p.8) en uw oudere broer zouden ze maar al te graag iets willen aandoen (CGVS, p.8). Dat uw vader en de rest van uw gezin in al die tijd nog niet de nood voelden om net zoals u het huis te ontvluchten, doet des te meer twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Uw eigenste timing om te vluchten is daarenboven ook opvallend. U verklaart dat deze handlangers hebben getracht om u te ontvoeren en dat ze drie dagen hierna terugkwamen naar uw huis (CGVS, p.8). Dat u na deze poging tot ontvoering niet besloot om onder te duiken maar daarentegen besloot te vertoeven in uw eigen huis, waarvan u wist dat ze de locatie kenden, is een merkwaardige handelswijze voor iemand die beweert dergelijke angst te hebben voor deze mensen. Dat deze handlangers bovendien getracht zouden hebben om u te ontvoeren om u vervolgens thuis op te zoeken en u niet mee te nemen (CGVS, p.8), is opnieuw een bizarre wending in uw reeds markante asielrelaas.

Bovendien is het weinig aannemelijk dat een zevental personen zouden getracht hebben u te ontvoeren, waarbij twee personen u al zouden hebben vastgegrepen, maar dat u toch kans zag om te ontsnappen (CGVS, p.8). Dat ze u lieten gaan omdat u begon te schreeuwen en er vervolgens twee mensen kwamen aangelopen, biedt hiervoor geen afdoende verklaring (CGVS, p.15). Het is niet geloofwaardig dat niets ontziende handlangers van dergelijk persoon zich zouden laten afschrikken door enkele omstaanders.

De vaststelling dat u van deze poging tot ontvoering bovendien geen enkele melding maakte tijdens uw gehoor voor de DVZ, lijkt het ongeloofwaardige karakter van uw relaas alleen maar te bevestigen. Dat u dit onvermeld liet omdat u het kort moest houden, is wederom geen afdoende verklaring (CGVS, p.13). Indien u een werkelijke vrees hebt voor deze personen, lijkt het onwaarschijnlijk dat u dergelijk gewichtige informatie als een poging tot ontvoering onvermeld zou laten, indien deze werkelijk zou hebben plaatsgevonden.

Het CGVS kan gezien dit geheel aan vaststellingen geen enkel geloof hechten aan de problemen die u met kolonel A.S. en de zijnen zou hebben gekend. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder

bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De foto's die u voorlegt geven louter personen weer die mogelijks uw broers zijn. Deze foto's ondersteunen dan ook op geen enkele wijze uw asielaanspraak. De werkbadges tonen aan dat twee van uw broers actief waren in het Afghaanse leger, een element dat in deze beslissing niet wordt betwist. Wat betreft de twee brieven van de Rechtbank in verband met de klacht die uw broer zou hebben ingediend tegen ene kolonel A.S., dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw aanspraak slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. De taskara die u voorlegt dient dan weer uw zelfverklaarde leeftijd te bevestigen. Er kan dan ook worden getwijfeld aan de authenticiteit van dit stuk gezien deze taskara de uitslag van het leeftijdsonderzoek tegensprekt. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt.

Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaat deze taskara op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweerde leeftijd te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker wijst erop dat zijn moeder hem bij zijn vertrek vertelde dat hij 16 jaar oud was, hetgeen wordt bevestigd door zijn taskara. Verzoeker wijst erop dat er bij het gevoerde leeftijdsonderzoek, waaruit bleek dat hij in 2016 18 jaar moet zijn geweest, rekening moet worden gehouden met het feit dat bij dergelijke onderzoeken een foutmarge van twee jaar bestaat. Hiermee rekening houdend, klopt zijn leeftijd wel met zijn taskara, aldus verzoeker.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij minderjarig was en niet werd betrokken door zijn vader en zijn oudere broer bij de gesprekken over de zaak aangaande A.S.. Hij stelt dat hij er de hoofdpunten van wist, maar dat de details verwacht door de commissaris-generaal niet redelijk zijn. Hij wijst erop dat hij enkel weet dat de kolonel er na zijn vrijlating alles aan deed om verzoekers broer te vinden en zich te wreken. Volgens hem vertelde hij zeer uitgebreid over de gebeurtenissen waarbij hij zelf was betrokken. Hij citeert uit het gehoorverslag. Verder stelt hij dat hij niet met zekerheid kan zeggen waarom juist hij het doelwit was van de kolonel en zijn handlangers, maar hij vermoedt dat het komt doordat zijn ene broer mentale problemen heeft en dus niet van veel waarde is voor de kolonel, en doordat de andere kinderen nog veel te jong zijn om in een dergelijke situatie te worden betrokken.

Verder vermoedt verzoeker dat zijn hele familie nog in het ouderlijk huis woont. Hij stelt dat zij uiteraard de nood voelen om te verhuizen, maar dat de commissaris-generaal de omstandigheden vergeet waarin zijn familie diende te overleven: *“de vader van verzoekende partij is erg oud, zij hebben een mentaal gehandicapte zoon, niet veel inkomsten en kunnen nergens anders naartoe.”* Volgens hem is het voor zijn gezin onmogelijk om zomaar te vertrekken en zich elders te vestigen.

Voorts wijst verzoeker erop dat hij tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken de opdracht kreeg alles zeer kort en samenvattend te vertellen en dat hij zich op dat moment concentreerde op de problemen die aanleiding gaven tot zijn vertrek, zijnde de problemen met de kolonel en de mishandelingen van hem, zijn broer en zijn vader. Hij meent dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zeer duidelijk is geweest over de ontvoeringspoging en citeert vervolgens uit het gehoorverslag. Dat de commissaris-generaal dit geen afdoende uitleg vindt, neemt volgens verzoeker niets weg van hetgeen hem is overkomen. Hij wijst erop dat de commissaris-generaal hem op geen enkel ogenblik kon betrappen op enige contradictie of inconsistentie. Volgens hem is de motivering van de commissaris-generaal gebaseerd op het feit dat hij verzoekers relaas *“onwaarschijnlijk”* vindt, hetgeen verzoeker een subjectieve manier van redeneren acht zonder rekening te houden met zijn relaas en de levensomstandigheden in zijn regio van herkomst.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoeker meent dat de situatie nergens in Afghanistan, ook niet in Kabul, veilig te noemen is. Uit een rapport van het *“European Country of Origin Information Network”* blijkt volgens hem dat de aanslagen, geweldplegingen en burgerslachtoffers de laatste jaren verontrustend zijn toegenomen. Hij stelt dat hij zou worden gedropt in een *“war zone”* en zich maar moet zien te beredderen omdat de commissaris-generaal deze provincie veilig genoeg vindt, hetgeen volgens verzoeker niet serieus is.

Verzoeker stelt er zeker van te zijn dat hij ten prooi zal vallen aan de Taliban. Hij acht de actuele situatie in heel Afghanistan erg onveilig en voert aan dat verschillende algemeen gekende rapporten aantonen dat de het voor hem onmogelijk is om naar Afghanistan terug te keren. Hij wijst ook op zijn *“bijzonder kwetsbare profiel”*: *“Verzoekende partij is een gemakkelijke prooi voor de Taliban, om haar te rekruteren en als ‘martelaar’ in te zetten.”* Hij stelt dat de mensenrechten in Afghanistan meer en meer worden geschonden en citeert uit een rapport van *“Human Rights Watch”*. Volgens hem worden er steeds meer aanslagen gepleegd in Afghanistan en is het aantal te betreuren burgerslachtoffers spectaculair gestegen. Hij citeert uit een rapport van Amnesty International uit 2013 en verwijst tevens naar een aantal recente artikels aangaande de veiligheidssituatie in Kabul. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal deze veiligheidssituatie tracht te relativiseren door te stellen dat het niet om een situatie van *“open combat”* zou gaan. Verzoeker stelt dat *“Of er al dan niet een open combat is in Kabul, verzoekende partij loopt er dagelijks een reël gevaar onderworpen te worden aan onmenselijke en vernederende behandeling.”*

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift vier persartikelen (stukken 3-6).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 8 februari 2018 samen met een aanvullende nota het EASO-rapport *“Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation”* van december 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Met een aangetekend schrijven van 9 februari 2018 legt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer: een verklaring van de politie en een verklaring van het Ministerie van Defensie (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door kolonel A.S. en zijn handlangers wordt bedreigd nadat zijn broer het frauduleuze handelen van deze kolonel aan het licht bracht. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de door hem voorgehouden leeftijd niet in overeenstemming te brengen valt met het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij, hetgeen afbreuk doet aan de authenticiteit van zijn taskara (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), alsook aan zijn algehele geloofwaardigheid; (ii) zijn kennis over kolonel A.S. en de rechtszaak tegen deze kolonel gebrekkig is; (iii) hij niet aantoont waarom net hij zou worden gevisieerd door kolonel A.S. en zijn handlangers; (iv) het niet aannemelijk is dat zijn familie nog steeds in het ouderlijk huis zou wonen; (v) het evenmin aannemelijk is dat hij gewoon verbleef in het huis dat de handlangers van A.S. kenden nadat zij drie dagen na de beweerde ontvoeringspoging naar dit huis kwamen en hem toen niet meenamen; (vi) de voorgehouden omstandigheden van de ontvoeringspoging niet geloofwaardig zijn, temeer daar hij van deze ontvoeringspoging geen melding maakte tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken; en (vii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde *in concreto* te trachten te weerleggen.

Waar verzoeker aangaande het in opdracht van de Dienst Voogdij gevoerde medisch onderzoek met betrekking tot zijn leeftijd aanvoert dat er *'bij dergelijke leeftijdsonderzoeken rekening moet worden gehouden met een foutmarge van 2 jaar'*, kan hij niet worden bijgetreden. Uit de informatie in het administratief dossier (stuk 10) blijkt immers dat *in casu* werd vastgesteld dat verzoeker op 25 februari 2016 een leeftijd had van 18 jaar met een standaarddeviatie van zes maanden. Verzoeker kan de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 10). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. In de bestreden beslissing bepaalt de commissaris-generaal dan ook terecht dat de authenticiteit van de door verzoeker voorgelegde taskara (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) wordt ondermijnd door de vaststellingen van de Dienst Voogdij, alsook het feit dat verzoeker zich jonger voorstelde dan hij is, afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Wat betreft kolonel A.S. en de rechtszaak tegen deze kolonel, wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat verzoekers kennis hierover te wensen overlaat. Dat verzoeker toen minderjarig was en door zijn broer en vader niet werd betrokken bij de gesprekken over deze rechtszaak, is geen afdoende verklaring voor zijn gebrekkige kennis. Verzoeker meent heden immers internationale bescherming te behoeven naar aanleiding van problemen met kolonel A.S. en diens handlangers, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren met betrekking tot deze problemen. Zijn loutere minderjarigheid ten tijde van deze beweerde gebeurtenissen en het feit dat hij door zijn vader en broer toen niet zou zijn betrokken geweest, doet hieraan geenszins afbreuk. Waar verzoeker citeert uit het gehoorverslag, dient erop gewezen dat het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer. Dit laatste geldt ook voor waar verzoeker herhaalt dat hij vermoedt dat net hij werd gevisieerd door kolonel A.S. en zijn handlangers *"door het feit dat haar ene broer mentale problemen heeft en aldus van niet veel waarde is voor de kolonel en de andere kinderen zijn nog veel te jong om in dergelijke situatie betrokken te worden"*.

Waar verzoeker erop wijst dat zijn broer mentale problemen heeft, dat zijn vader erg oud is en dat zijn gezin niet veel inkomsten heeft waardoor zij nergens anders naartoe kunnen, dient erop gewezen dat verzoekers vader er desalniettemin in slaagde verzoekers reis naar Europa te regelen (administratief dossier, stuk 13, verklaring 30). Er kan dan ook redelijkerwijze van worden uitgegaan dat verzoekers gezin, indien zij daadwerkelijk dienden te vluchten wegens de voorgehouden problemen met kolonel A.S. en zijn handlangers, zij dit intussen reeds lange tijd zouden hebben gedaan, *quod non*. Overigens laat verzoeker na *in concreto* uiteen te zetten waarom het hebben van een kind met mentale problemen op zich eraan in de weg zou staan dat zijn gezin zou kunnen vluchten indien de door verzoeker voorgehouden problemen daadwerkelijk dermate ernstig zouden zijn dat hij in België internationale bescherming meent te behoeven. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dan ook terecht dat het feit dat verzoeker familie heden nog steeds in de ouderlijke woning verblijft, de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas danig ondermijnt.

Aangaande de op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient erop gewezen dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als een ontvoeringspoging ten aanzien van zijn persoon hierin zou hebben vermeld. Bovendien liet hij het beweerde feit niet enkel onvermeld, doch verklaarde hij tevens uitdrukkelijk dat hij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met zijn autoriteiten of medeburgers. Waar verzoeker zijn verklaringen tijdens zijn gehoor over de ontvoeringspoging citeert uit het gehoorverslag, dient er nogmaals op gewezen dat het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer. Verzoeker laat verder na uiteen te zetten waarom hij de beoordeling van de commissaris-generaal over deze ontvoering – meer bepaald het onaannemelijk karakter van de door verzoeker omschreven omstandigheden van deze ontvoeringspoging – subjectief acht.

Tevens laat hij na *in concreto* uiteen te zetten waarom zijn verklaringen over deze ontvoeringspoging volgens hem wél aannemelijk zouden zijn. Hij komt dan ook niet verder dan het louter tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, hetgeen op zich evenmin kan worden beschouwd als een dienstig verweer. Waar verzoeker opmerkt dat de commissaris-generaal hem op geen enkel ogenblik kon betrappen op enige contradictie of inconsistentie, dient erop gewezen dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De verklaringen die verzoeker bijbrengt bij zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 11) kunnen op het voorgaande geen ander licht werpen. Deze verklaringen werden immer opgesteld op vraag van verzoeker, hetgeen wijst op het gesolliciteerd karakter ervan. Daarenboven betreffen het slechts kopieën die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn. Dit klemmt des te meer daar uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn. Tevens dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat er *in casu* geen sprake is van geloofwaardige verklaringen.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-6) vermag aan de voormelde vaststellingen evenmin afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat deze analyse heden nog steeds correct en actueel is. Verzoeker uit weliswaar kritiek op de hiervoor geciteerde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul, doch hij laat na enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 9) onjuist of achterhaald zou zijn. De aan het verzoekschrift gevoegde persartikelen (verzoekschrift, stukken 3-6) liggen immers in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie, waaruit blijkt dat er in de stad Kabul sprake is van aanslagen waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen. Ook uit de door verzoeker bijgebrachte persartikelen blijkt bovendien dat de aanslagen in de stad Kabul doorgaans doelgericht van aard zijn: het eerste persartikel (stuk 3), handelt over een aanslag door IS op een sjiitische moskee, het derde persartikel (stuk 5) over een aanslag in de diplomatieke wijk van Kabul en het vierde persartikel (stuk 6) over een aanslag tijdens de begrafenis van de zoon van een senator. Het tweede persartikel (stuk 4) handelt over een aanslag in de stad Herat en heeft dan ook geen betrekking op de stad Kabul. Aldus wordt de hiervoor geciteerde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER